

Sygn. akt VII Ua 76/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

Sędziowie: SO Dorota Michalska (spr.)

SO Agnieszka Stachurska

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy T. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 sierpnia 2017 roku sygn. akt VI U 192/17

1. oddala apelację,

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz T. T. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Dorota Michalska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z odwołania T. T. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 czerwca 2016 r., znak: (...), zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu T. T. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 czerwca 2016 roku do 8 lipca 2016 roku. W punkcie 2 wyroku Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującego T. T. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

Odwołujący T. T. był niezdolny do pracy nieprzerwanie w okresie od 30 marca 2016 r. do 31 maja 2016 r., a następnie od 1 czerwca 2016 r. do 8 lipca 2016 r. Do 31 marca 2016 r. odwołujący pracował w (...) S.A. w W. na stanowisku dyrektora operacyjnego. Od 1 stycznia 2015 roku przez cały czas odwołujący pełni funkcję członka rady nadzorczej w spółce (...) S.A. z siedzibą w S.. W okresie od 30 marca 2016 r. do 8 lipca 2016 r. odwołujący nie wykonywał żadnych

czynności, jako członek rady nadzorczej tej spółki. Ostatnie zebranie rady nadzorczej, w którym odwołujący brał udział odbyło się 18 marca 2016 roku. Z tytułu pełnienia funkcji członka rady nadzorczej w spółce (...) S.A. odwołujący otrzymywał comiesięczne ryczałtowe wynagrodzenie w wysokości 1.000 zł. Wynagrodzenie to nie było zależne od tego, czy odwołujący brał udział w danym miesiącu w jakimkolwiek posiedzeniu, czy też nie.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie: dokumentów zawartych w aktach organu rentowego oraz protokołu ze Zwyczajnego Zgromadzenia Akcjonariuszy (...) S.A. z dnia 30 czerwca 2011 roku, które to dokumenty nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania. Sąd Rejonowy oparł się również na zeznaniach odwołującego, które zostały uznane w całości za wiarygodne, bowiem znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania, Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności powołał się na treść ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 372 ze zm., dalej: ustawa zasiłkowa), wskazując, że jak wynika z jej art. 6 ust. 1 zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Powołując się na art. 13 ustawy zasiłkowej zaakcentował, iż zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstaje w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstaje po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy:

- 1) ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy;
- 2) kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby;
- 3) nie nabyła prawa do zasiłku w czasie ubezpieczenia, w przypadkach określonych
- 4) jest uprawniona do zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego;
- 5) podlega obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu rolników określonego w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż z ustaleń poczynionych w toku postępowania wynika, że odwołujący T. T. przez cały okres swojej niezdolności do pracy od 3 kwietnia 2016 roku do 31 maja 2016 roku otrzymywał wynagrodzenie ryczałtowe z tytułu pełnienia funkcji członka rady nadzorczej w spółce (...) S.A. z siedzibą w S.. Wynagrodzenie to było wypłacane ryczałtowo i wynikało z uchwały Zgromadzenia Akcjonariuszy tej spółki. Nie było ono uzależnione od wykonywania w danym okresie jakichkolwiek czynności przez odwołującego.

Sąd Rejonowy ustalił, że w okresie od 3 kwietnia 2016 r. do 8 lipca 2016 r. odwołujący nie brał udziału w żadnym posiedzeniu rady nadzorczej, czyli nie wykonywał żadnych czynności związanych z pełnieniem tej funkcji w (...) S.A. Ostatnie posiedzenie rady nadzorczej, w którym brał udział odbyło się 18 marca 2016 r. Sąd Rejonowy wskazał, iż spełnienie przesłanki wymienionej w art. 13 ust. 1 pkt 2 wymaga nie tylko tego, aby działalność zarobkowa była kontynuowana lub została podjęta, ale również tego, aby stanowiła tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniała prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Udział ubezpieczonego w radach nadzorczych nie stanowił tytułu podlegania ubezpieczeniu chorobowemu, o którym mowa w art. 11 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), obowiązkowo lub dobrowolnie. Nie istnieją ponadto jakiegokolwiek podstawy do przyjęcia, aby udział ten zapewniał ubezpieczonemu prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Prawo to należy bowiem odnosić do tych osób, które wprawdzie ubezpieczeniu chorobowemu nie podlegają, ale w związku z niezdolnością do pracy z powodu choroby mają zapewnione uprawnienia do odpowiednich świadczeń w tym okresie.

W omawianym przepisie nie chodzi, więc o jakiegokolwiek świadczenia, lecz wyłącznie o takie, które (na podstawie przepisów szczególnych) przysługują za okres niezdolności do pracy spowodowanej chorobą. Wynagrodzenie za członkostwo w radzie nadzorczej spółki kapitałowej, o którym mowa w art. 392 § 1 k.s.h, takim świadczeniem nie jest. Tym samym, w ocenie Sądu Rejonowego, nie została spełniona w niniejszej sprawie przesłanka z art. 13 ustawy zasiłkowej. Oznacza to więc, że zaskarżona decyzja odmawiająca odwołującemu prawa do zasiłku za okres łącznie od 1 czerwca 2016 roku do 8 lipca 2016 roku jest niezgodna z prawem i podlega zmianie.

O kosztach Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz §9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800, ze zm.) (wyrok Sądu Rejonowego z dnia 1 sierpnia 2017 r. wraz z uzasadnieniem, k.32,36-40 a.s.).

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

1. art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez uznanie, że odwołującemu przysługuje zasiłek chorobowy pomimo kontynuowania działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym,

2. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i uznanie, że wykonywanie działalności zarobkowej przez odwołującego polegającej na pełnieniu funkcji członka rady nadzorczej (...) S.A., po ustaniu tytułu ubezpieczenia w dniu 2 kwietnia 2016 r. w (...) Zakładach (...) w W., nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniem.

Biorąc pod uwagę wskazane zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania.

Uzasadniając powyższe stanowisko organ rentowy podkreślił, iż po ustaniu ubezpieczenia chorobowego odwołujący kontynuował pracę zarobkową stanowiącą tytuł do ubezpieczenia pełniąc funkcję członka rady nadzorczej w (...) S.A. Z tego tytułu odwołujący otrzymywał miesięczne wynagrodzenie, a ponadto od 1 stycznia 2015 r. został zgłoszony do ubezpieczeń emerytalnego i rentowych. Odwołujący nie został natomiast zgłoszony do ubezpieczenia chorobowego. Organ rentowy zaznaczył, iż po rozwiązaniu umowy w (...) Zakładach (...) odwołujący nie posiadając ubezpieczenia chorobowego, nie mógł w konsekwencji nabyć prawa do zasiłku chorobowego (apelacja organu rentowego z dnia 12 września 2017 r., k.45-48 a.s.).

W odpowiedzi na apelację, odwołujący wniósł o jej oddalenie.

Uzasadniając swe stanowisko wskazał, że był niezdolny do pracy nieprzerwanie w okresie od 30 marca 2016 r. do 31 maja 2016 r., a następnie od dnia 1 czerwca 2016 r. do 8 lipca 2016 r. Zaznaczył, że w okresie od 1 czerwca 2016 r. do 8 lipca 2016 r. nie świadczył żadnej pracy na rzecz spółki (...) S.A., w tym nie wykonywał żadnych czynności jako członek rady nadzorczej tej spółki. Z tego tytułu nie został zgłoszony do ubezpieczenia chorobowego. Wobec powyższego, w jego ocenie, zarzuty apelacji są całkowicie bezzasadne (odpowiedź na apelację, k.62-67 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, jako nieuzasadniona podlega oddaleniu.

Na wstępie rozważań prawnych wskazać należy, że prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy uzależnione jest od spełnienia przez Sąd dwóch naczelných obowiązków procesowych, tj. przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony przepisami procesowymi oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Przy czym rozstrzygnięcie to winno również znajdować oparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Rozpoznanie zarzutów apelacji powinno w pierwszej kolejności dotyczyć zarzutów naruszenia prawa procesowego oraz tych, odnoszących się do ustaleń

faktycznych w sprawie, albowiem jedynie w niewadliwie ustalonym stanie faktycznym możliwa jest ocena stosowania przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego.

Sąd Okręgowy zważył, iż zarzuty podnoszone w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własne. W ocenie Sądu Okręgowego, również dokonana przez Sąd I instancji, subsumcja prawna nie nasuwa zastrzeżeń, co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania.

Przede wszystkim nie można zgodzić się z zarzutami naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c., poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i uznanie, że wykonywanie działalności zarobkowej przez odwołującego polegającej na pełnieniu funkcji członka rady nadzorczej (...) S.A. po ustaniu tytułu ubezpieczenia w dniu 2 kwietnia 2016 r. w (...) Zakładach (...) w W. nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniem.

Należy zaakcentować, iż w myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten nakłada na sąd orzekający obowiązek: wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, skonkretyzowania okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, wskazania jednoznacznego kryterium oraz argumentacji pozwalającej na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dowodów, na których sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1856/00, Legalis).

Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie i rozważenie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 r., V CKN 417/01, Legalis).

Nadto podkreślić należy, że art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zarzut przekroczenia swobodnej oceny dowodów, skutkującej błędnymi ustaleniami faktycznymi może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże przekroczenie swobody sędziowskiej poprzez rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 kwietnia 2015 r., I ACa 1501/14, Legalis, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r. IV CKN 859/00, Legalis).

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, samo przytoczenie w apelacji odmiennej własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, ich oceny oraz znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 września 1969 r., PR 228/69, niepublikowany; z dnia 7 stycznia 2005 r., IV CK 387/04, LEX nr 177263; z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 274/03, LEX nr 164852).

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, wbrew twierdzeniom organu rentowego, korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i nie przekraczają określonych art. 233 § 1 k.p.c. granic swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy, wskazał, które dowody uznał za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a przyjęte przez siebie stanowisko uzasadnił. Tym samym Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233§ 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty organu rentowego sprowadzają się w zasadzie do polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji oraz interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd i jako takie nie mogą się ostać. Organ rentowy przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd I instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę. Odmienne ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w zasadzie odmienne

wnioski wprowadzone na podstawie tych samych dowodów, stanowią jedynie subiektywne przekonania strony i nie są wystarczające do uznania, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania.

Za niezasadny należy ocenić również zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Jak już zostało zaznaczone przez Sąd I instancji zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U.2017 r., poz. 1368 ze zm., dalej: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Z kolei art. 13 ust.1 pkt 2 ustawy zasiłkowej stanowi, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Nadmienić należy, że przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej pierwotnie pozbawiał prawa do zasiłku chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuowała działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową. Natomiast po zmianie (tj. od 1 lipca 2004 r.) przepis ten stanowi, że zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy, kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Wobec powyższego w obecnym stanie prawnym uznanie, iż ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy, nie przysługuje zasiłek chorobowy wymaga rozważenia: czy po powstaniu tej niezdolności kontynuował on działalność zarobkową lub podjął działalność zarobkową, a jeżeli tak to czy działalność ta stanowiła tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniała prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie odwołujący T. T. do 31 marca 2016 r. pracował w (...) S.A. w W. na stanowisku dyrektora operacyjnego. W okresie od 30 marca 2016 r. do 31 maja 2016 r., a następnie od 1 czerwca 2016 r. do 8 lipca 2016 r. odwołujący był niezdolny do pracy. Zaakcentowania wymaga, iż jednocześnie od 1 stycznia 2015 r. odwołujący nieprzerwanie pełni funkcję członka rady nadzorczej w spółce (...) S.A. z siedzibą w S.. Jak ustalił Sąd I instancji, jako członek rady nadzorczej tej spółki, w okresie od 30 marca 2016 r. do 8 lipca 2016 r. odwołujący nie wykonywał żadnych czynności. Nie zmienia to faktu, iż z uwagi na pełnioną funkcję otrzymywał on comiesięczne ryczałtowe wynagrodzenie w wysokości 1.000 zł. Wynagrodzenie to nie było bowiem zależne od tego, czy odwołujący brał udział w danym miesiącu w jakimkolwiek posiedzeniu rady, czy też nie.

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2017 poz. 1778 ze z.,, dalej: ustawa systemowa) obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 12 ustawy systemowej, tj. pracownicy z wyłączeniem prokuratorów, członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych, osoby odbywające służbę zastępczą. Natomiast dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu na swój wniosek podlegają osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2,4,5,8 i 10 ustawy systemowej, tj.: osoby wykonujące pracę nakładczą, osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia oraz osoby z nimi współpracujące (z zastrzeżeniem ust. 4), osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz osoby z nimi współpracujące, osoby wykonujące odpłatnie pracę na podstawie skierowania do pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, duchowni. Tym samym ww. przepis nie obejmuje swoją dyspozycją wymienionych w art.

6 ust 1 pkt 22 ustawy systemowej, tj. członków rad nadzorczych wynagradzanych z tytułu pełnienia tej funkcji. Stąd też należy wnioskować, że członkowie rad nadzorczych, co do zasady, nie podlegają ani obowiązkowo ani dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu.

Wobec faktu, iż udział w radzie nadzorczej nawet z prawem do wynagrodzenia sam w sobie nie stanowi tytułu podlegania ubezpieczeniu chorobowemu obowiązkowo lub dobrowolnie rozważenia wymaga, czy stosunek organizacyjny w radzie nadzorczej spółki nie łączył się z dodatkową umową, z której wynikałby tytuł podlegania ubezpieczeniu chorobowemu oraz tego, czy działalność ta zapewniała prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Jak zostało już zaznaczone, wynagrodzenie odwołującego jako członka rady nadzorczej spółki było zryczałtowane i nie było uzależnione od wykonywania przez niego w danym okresie jakichkolwiek czynności. Odwołującego nie łączyła przy tym ze spółką (...) S.A. ani umowa o pracę, ani żadna inna umowa o charakterze cywilnoprawnym, kreująca prawo do ubezpieczenia chorobowego. Okoliczność tą potwierdził zarówno odwołujący jak i spółka w oświadczeniach złożonych w toku postępowania przed organem rentowym (k.22 a.r., k.55 a.r.). Status odwołującego jako członka Rady Nadzorczej wynikał z powołania, a nie z zawartej umowy, a wynagrodzenie zostało mu przyznane uchwałą Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy (k.17v a.s.). Ponadto należy mieć na uwadze, iż okolicznością bezsporną w prawie jest fakt, iż z tytułu członkostwa w radzie nadzorczej spółka (...) S.A. nie zgłosiła odwołującego do ubezpieczenia chorobowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w ślad za słusznym stanowiskiem Sądu I instancji uznał, iż nie istnieją zatem jakiegokolwiek podstawy do przyjęcia, aby członkostwo w radzie nadzorczej zapewniało odwołującemu prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Prawo to należy bowiem odnosić do tych osób, które wprawdzie ubezpieczeniu chorobowemu nie podlegają, ale w związku z niezdolnością do pracy z powodu choroby mają zapewnione uprawnienia do odpowiednich świadczeń w tym okresie, na przykład sędziowie i prokuratorzy, którzy w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby otrzymują wynagrodzenie. W omawianym przepisie nie chodzi, więc o jakiegokolwiek świadczenia, lecz wyłącznie o takie, które (na podstawie przepisów szczególnych) przysługują za okres niezdolności do pracy spowodowanej chorobą. Wynagrodzenie za członkostwo w radzie nadzorczej spółki kapitałowej, o którym mowa w art. 392 § 1 k.s.h., takim świadczeniem natomiast nie jest. Tym samym, Sąd Rejonowy trafnie uznał, że nie została spełniona w niniejszej sprawie negatywna przesłanka z art. 13 ustawy zasiłkowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., I UK 19/13 Legalis).

Oznacza to więc, że zaskarżona decyzja odmawiająca odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego jako niezgodna z prawem podlegała zmianie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zważył, że w zakresie postępowania prowadzonego przed Sądem I instancji nie doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego i prawa materialnego. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone prawidłowo. Miało to swoje odzwierciedlenie w rzeczowym uzasadnieniu wyroku. Dochodząc do poprawnych ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumcji prawnej. Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.), zasądzając od organu rentowego na rzecz T. T. kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Dorota Michalska

Zarządzenie: (...)